

Byraadene havde Ret til, uden at spørge nogen, at yde Bidrag til de fattiges Kasser — at der dog er en Undskyldning for, at der i nogle Byraad, ikke for Borgmesteren, men for Byraadets Medlemmer, er Tvivl til Stede. Jeg nævnede før, at denne Lov af 10. Marts 1879 gør en Sondring, idet den for Landkommunernes Vedkommende henviser til de fattiges Kasser, men for Købstædernes Vedkommende til speciel Udskrivning. Det er et Argument, som ikke er fremkommet fra mit Byraads Side, men som jeg har fremsat for min egen Regning, idet jeg har fundet, at det vilde have været rigtigt, om der i denne Lov havde staaet, at Byraadene, foruden at have Ret til at give til de fattiges Kasser, ogsaa skulde have Lov til at foretage en forøget Skatteudskrivning uden at spørge Ministeriet. Forholdet er jo i Virkeligheden det, at medens Landkommunalloven aldeles udtrykkelig siger, at Sogneraadene maa give til de fattiges Kasser, saa forudsættes der i den omtrent samtidige Købstadkommunallov, at man kan give Bidrag til offentlige Formaal, men der staaer ikke noget nævnt om, at man har Lov til at give til de fattiges Kasse. Jeg har, som sagt, personlig altid ment, at det var en given Ting, men jeg kan forstaa, at der i nogle Byraad kunde være Tvivl om den Ting.

Jeg skal ikke yderligere vende tilbage til Spørgsmaalet om, hvem der først har rejst dette Spørgsmaal om Hjælp til de fattiges Kasser, og jeg skal ikke yderligere udtale mig over for det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds, som mente, at det absolut ikke var Højre, medens det ærede Medlem for Søby dog nok vilde give Højre en lille Part af Æren, men jeg skal blot gøre opmærksom paa en Ting; og det er, at hvis ærede Medlemmer ville læse de Forhandlinger igennem, der gik forud for Loven af 8. Marts 1856 om Oprettelse af de fattiges Kasser overhovedet, saa ville de der finde — og hvor forundrede ville de ikke blive ved at finde det — at den eneste Mand her i Tinget, der udtalte sig mod Oprettelsen af de fattiges Kasser, var Venstres Ordfører: Tscherning.

Indenrigsministeren (Enevold Sørensen): Ja, saa var det ogsaa ganske rigtigt, saaledes som jeg havde forstaaet det ærede Medlem første Gang, han talte, nemlig at det, som man har forbavset sig over i Korsør, og som man i Korsør

har fortolket saaledes, at Købstadskommunerne overhovedet ikke havde Ret til at yde Tilskud til de fattiges Kasser, var, at der i Loven af 10. Marts 1879 i § 1 staaer, at i Løbet af nogle Maaneder skulde Sogneraadene være bemyndigede til uden Amtsraadens Samtykke at yde Bidrag til de fattiges Kasser, men da der ikke i § 4, hvor der er Tale om Købstæderne, gives disse en lignende Tilladelse til uden højere Samtykke at give Bidrag til de fattiges Kasser, mente man, at saa havde de slet ikke denne Ret. Men det er saa ganske givet, at der ikke i § 4 gives Byraadene for nogle Maaneder Ret til at yde et saadant Tilskud uden højere Samtykke. De behøve nemlig ikke et saadant højere Samtykke, fordi de *altid*, uanset Loven af 10. Marts 1879, hvor der gives en Bemyndigelse for Sogneraadene for et Par Maaneder, have den omtalte Tilladelse. Det ærede Medlem mente, at det var uklart, naar der i Landkommunalloven udtrykkeligt stod, at Sogneraadene have Tilladelse til at yde Bidrag til de fattiges Kasser, medens der ikke staaer noget tilsvarende i Købstadkommunalloven; men Sagen er, at der ikke i Landkommunalloven staaer, at Sogneraadene have Tilladelse til at yde Bidrag til de fattiges Kasse, men at det skal have Amtsraadets Samtykke, medens der i Købstadkommunalloven ikke staaer, at Købstæderne skulde have højere Tilladelse, altsaa Tilladelse fra Indenrigsministeren. Jeg forstaaer derfor ikke, at der i nogen Købstadkommune hidtil har kunnet være nogen Tvivl om denne Sag. Som det udtaltes af den ærede Ordfører, maa denne Tvivl jo forsvinde, naar man ser, at der rundt omkring er andre Kommuner, der yde Tilskud. Ogsaa ad anden Vej maa en saadan Tvivl forsvinde, thi saadanne Regnskaber skulde aarligt indsendes til Ministeriet, og i Købstadkommunalloven hedder det, at finder Ministeren, at en Købstad har afholdt ulovhjemlede Udgifter, træffer Ministeren i den Anledning de nødvendige Foranstaltninger o. s. v. De Købstæder, der have været i Tvivl, maa jo have set andre udrede saadanne aarlige Tilskud og maa ogsaa derved være komne i Tanker om, at det har været lovligt og rigtigt nok, thi vedkommende Købstad vilde ellers have faaet tilstrækkelig Besked af Ministeren, naar Aaret var omme og Regnskabet gennemgaaet.